

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי יששכר הוברמן ז"ל

בן שרה ואברהם

נולד בווארשה, פולין

בתאריך י"ב בחשוון תרפ"ח, 7/10/1927

התגורר בתל אביב

שרת בחיל רגלים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

ו' באייר תש"ח, 15/5/1948

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 14 שורה: 2 קבר: 2

בן 21 בנופלו

קורות חיים

בן שרה ואברהם, נולד ביום י"ב בחשוון תרפ"ח (7.10.1927) בווארשה, בירת פולין, ובשנת 1932 עלה עם הוריו לארץ והמשפחה התיישבה בתל-אביב. אחרי שסיים בית-ספר עממי עבד בפקידות. היה חבר פעיל בתנועת הצופים וב"מכבי", התעניין במיוחד בספורט כפעיל וכמדריך ושאף להשתלם בחוץ-לארץ בספורט ובתרבות-הגוף. ב-1943 יצא לשנת שירות ברמת הכובש ושם קיבל הדרכה צבאית ראשונה. בשנת 1944 נתקבל לעבודה כנהג בצבא הבריטי ולמד את דרכי המגע עם הבריטים ואת סדרי השירות והשמירה במחנותיהם ובמסעיהם, וידעויותיו אלה היו לתועלת משהצטרף למחתרת לח"י. הוא הכניס את מכונית-התופת למחנה המשטרה הבריטית בשרונה. השתתף במבצעים רבים של ארגונו.

מראשית 1948 השתתף בפעולות לח"י נגד הבריטים והערבים בירושלים. בחודש מרס של אותה שנה ירד לזמן קצר לתל-אביב ובליויי השיירה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

האחרונה, לפני ניתוק הדרך, חזר להילחם על ירושלים. יששכר השתתף בפעולות יחידות לח"י בכיבוש שיח'-באדר, רוממה, דיר-יאסין וכו' ונתפרסם בהעזתו וגבורתו. אף כשנפצע ויכול היה להחלים בבית, לא המתין עד שיחלים וחזר לקרבות. ביום צאת הבריטים היה מראשי המסתערים בכיבוש בנייני "בווינגרד" עד חומת העיר העתיקה. למחרת ביום ו' באייר תש"ח (15.5.1948), המשיך במסע הכיבוש עד בניין "נוטר-דס" ועם חברתו עלה על גג הבניין לסקור את המצב והאפשרויות להמשכת הפעולה לעבר העיר העתיקה, ושם נפגע מכדור אויב ונפל. נקבר בסנהדריה בירושלים. חברתו לנשק שהיתה גם ארוסתו נפלה בקרב זמן לא רב אחרי נפילתו.

ביום ט' בחשוון תשי"ב (8.11.1951) הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל בירושלים.

הַקוּ הַפְּעַל...

כמה זמן תימשך העבודה? באילו שטחים שבמחנה אסתובב?
ועוד ועוד.

התכוננתי יפה, ובכל-זאת נס הוא. כיצד עברתי שדה-
מוקשים זה.

תמו כל השאלות.

„אוק, סרג'נט?“ אני שואל.

„אוק! אתה יכול להיכנס.“

יצאתי והודעתי לחייל:

„אוק! אתה יכול לפתוח!“

אך פילוסוף זה עדיין מפקפק ושואל בצעקה לעבר האוהל:

„אוק, סרג'?“

והסרג'נט:

„אוק!“

השער נפתח. דומיני בלי חריקה.

משום-מה התחלתי לפזם: „רע טוב היה לי, הרמוניקה.“

ניגשנו ל„חשוב ביותר“. מרכז הטלפונים, מחסן הנשק,
חדר-המשמר העיקרי. עצרנו את המכונית. נכנסתי פנימה לבדוק
את המצב פחות או יותר. לכל הרוחות! באיזה שקט סרוחות
להן הנבלות! אני עולה. למעלה ליד המרכזיה יושבת
הטלפוניסטית.

„גוד מורנינג! הקוים בסדר?“ (והלב בשעת כך אומר:

חכה חכה, עוד מעט תקבל קשר עם אשמדאי!)

„לא כולם, שנים אינם פועלים!“

„איזה?“

„שש ועשרים וחמש.“

„טוב, רק רגע. אני אתקשר אתך בחוץ. נבדוק יחד, ואם

במקרה יתחלפו המשמרות, יש למסור מיד את השפופרת,
כי ייתכן שאצלצל.“

„גוד, אני מחכה.“

„תודה“, (ובלב: חכה. חכה!)

רק עכשיו יכולנו להתחיל לחפש דרך נסיגה. אחרי הצעות
שונות החלטנו לערוך סיורים בתוך המחנה ואחרי זמן-מה
נצא להמשיך בתיקון הקו מבחוץ. ש' יהזור להביא משהו ואני
אחכה ליד השער. ש' יפעיל את השעון ויצא.

לקחנו סולם, חוטים ושפופרת והתחלנו בבדיקת ה„קו“.

על-פנינו חלפה קבוצת שוטרים.

הייתי מנומס שלא כרגיל: „גוד מורנינג!“

רק אחד או שנים נענו.

בינינו דיברנו ערבית. ומכיון שהחלק הקל ביותר בלשון
זו הן הקללות, הרבינו בקללות.

ושוב אנו ליד השער — הפעם מבפנים.

„אנחנו יוצאים לרגע לבדוק את הקו בחוץ. האם זה בסדר?“

„או קיי!“

התרחצתי, התלבשתי, אכלתי כרגיל ואמרתי לאמא (וגם
זה כרגיל):

„אמא, אני הולך לשאול בנוגע לעבודה. אחזור בערך
בצהרים. שלום!“

ובצאתי אני מחליט לשמור הבטחתי לאמא ולחזור.

למען האמת, הרגשתי לא היתה רגילה. היתה זו הרגשה
חגיגית, אשר, אולי ארגיש אותה שוב כשאלך לחופה ראשית
דרכי היתה לחנות לקנות לי מגבעת: מגבעת ראשונה בחיי.
ומשם שמתי פני למקום הפגישת. החבריא מחכה כבר עם
המוקשים. אנו מחכים עוד לש'. הוא יצא לסייר ולמצוא מכונית
מתאימה. אך הנה הוא בא, שקט ומחייך ליד איזה הגה.

„הי, ש'! מבסוט מהחיים? והחיים מבסוטים ממך?“

ניגשנו להטענת. אני לא השתתפתי בה. עמדתי מהצד,
ובמוחי מתרוצצות המלים האנגליות המקצועיות, אשר ודאי
אודקק להן.

עוד הסברה אחרונה על אופן הפעולה. עוד לחיצת-ידים
אחרונה לפני ה„מה שמו“.

ש' ליד ההגה ואני לידו. אנו נוסעים. וההרגשה? בטחון
גמור בהצלחה. גם עכשיו אני עדיין מתפלא! מנין בא הבטחון
הזה? אולי הגביר הצילום, שראיתי ב„משמר“: קלגס ברישי
מסובב את ידו של מעפיל.

„אין“ אני סופר ואינני מסוגל לתאר הרגשה זו שמרגישים
כשנוסעים בכיוון לשרונה במכונית שנחטפה, אשר ייתכן וכבר
מחפשים אותה, ובמכונית „משהו“ מהמין המצלצל.

והנה אנו בשער.

„גוד מורנינג! אני ממחלקת הדואר והטלפון. אנו צריכים

לתקן איזה קו.“

אני מוציא את התעודות. כנראה, שאין הן מוצאות חן
בעיני החייל. הוא נכנס לפנים המחנה. אני חוזר למכונית. אך
לא הספקתי עוד לשבת והנה חזר החייל.

„הי, אתה! אתה רוצה להיכנס לגרד?“

הלכתי אחריו. ההרגשה? — לא דוקא נוחה ביותר!
„ברן“ בפניה, שוטרים למעלה, למטה, בצדדים.

הוכנסתי לאיזה אוהל.

„גוד מורנינג!“

באוהל כחמישה חיילים, אחד סרג'נט וקצין אחד.

„גוד מורנינג!“ החזיר הסרג'נט.

„אני ממחלקת הדואר והטלפון. באתי לתקן קו.“

„אפשר לראות את הניירות?“

„בודאי! הנה הם!“

כנראה שהוא היה מלומד יותר מן החייל שעם השער.
הוא לא מצא כל פגם בניירות ופנה לשאלות בעל-פה: מה הקו
שאני רוצה לתקן? עם מי באתי? כמה זמן אני עובד בדואר?

הוא יוצא. את הפלייר לא שכח. אנו תופסים את הסולם וצועדים. אינני יכול להתאפק ושואל:

“כמה?”

“שש דקות!”

העמדנו את הסולם ליד עמוד-טלפון. עוד אנו במטחוי ראייתו של החייל שעם השער.

ניגשנו לקיוסק לשתות כוס גוזז: “לחיים”. סבתא מוזגת, אך לתמהונה אנו אומרים: “סליחה, סבתא, אין לנו זמן”. סבתא אינה מבינה למה שילמנו ולא שתינו. כי מה סבתא זאת יודעת בענין טביעת אצבעות על הכוסות וכדומה לאלה?

ואנו הולכים: מתחילים לאט ומרחיבים צעד. עוד מעט ואנו רצים, קופצים, משתוללים. ואת המגבעת הראשונה בימי חיי אני מטיל בכל כוחי לתוך המכונית המחכה — ואנו טסים!

הספקנו להגיע עד רחוב מזא”ה.

ה ק ו ה ו פ ע ל.

השער נפתח, והקללה החריפה ביותר שידעתי ניתכה על ראשו של ש’.

“את הפלייר שכחת! לך הבא מיד את הפלייר!”

החייל משתתף בכעסי ש’ חוזר, ואני עודני רוטן:

“יקחך השד! היום יום ששי, אני ממהר והוא שוכח כל

דבר, עלינו עוד לבדוק את הקו ליד משטרת רמת-גן!”

בינתיים אני “מבלה” עם החייל הבריטי והנוטר הערבי. על מה מדברים ועל מה אין מדברים? פרנסה — אין. אשה וילד — יש. צרות יש. טירור יש.

“כולו מן אללה!”

וטנקים ומשוריינים נכנסים ויוצאים. ונוסעיהם מביטים עלי

מגבוה.

סוף-סוף. ש’ זוחל לו לאטו. יש לו זמן.

“מהר, טמבל שכמותך! לא נספיק, יום ששי היום!”